

statě Šu 61 kn. zák. Již z tohoto důvodu nelze dovolatelově žalobě o výmaz přiznati úspěchu, nehledíc ani k tomu, že dle tvrzení žalobce samotného byl by i vklad žalobcova práva vlastnického zatížen hmotně týmž nedostatkem jako vklad napadený a že žalované straně nebylo by lze upírati právo, by proti žalobě namítala tento hmotněprávní nedostatek podkladu žalobního nároku, což rovněž dovozeno v onom rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni čís. 5471 Gl. U. n. ř.

Čís. 6558.

Ustanovení čtvrtého odstavce Šu 502 c. ř. s. neplatí, vyslovil-li odvolací soud ve svém zrušovacím rozhodnutí právní názor shodný s názorem prvního soudu v původním rozsudku.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1926, Rv I 887/26.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání do srovnalých rozsudků nižších soudů. Rozsudek prvního soudu byl vynesena na základě zrušovacího usnesení odvolacího soudu, jemuž nebyla vyhrazena pravomoc. V důvodech uvedl Nejvyšší soud s povšechného hlediska toto:

Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu a ocenil hodnotu předmětu sporu podle Šu 500 třetí odstavec c. ř. s. na 500 Kč. Je tedy předem řešiti otázku, zda dovolání jest přípustné. Dle Šu 502 třetí odstavec c. ř. s. je nepřipustno dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, když sporný předmět, o němž odvolací soud rozhodl, na penězích nebo peněžní hodnotě nepřesahuje 2.000 Kč. Výjimkou z toho pravidla je předpis čtvrtého odstavce téhož paragrafu, že dovolání je přípustné, když rozsudek první stolice, odvolacím soudem potvrzený, byl vynesena následkem usnesení odvolacího soudu, které rekusem nemůže býti bráno v odpor (§ 519 čís. 3 c. ř. s.) a jímž dřívější rozsudek podle Šu 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. byl zrušen a právní věc byla přikázána zpět soudu první stolice. Důvodem k tomuto zákonnému ustanovení byla úvaha, uvedená v motivech k zákonu o úlevách soudům, že, zruší-li se odvolacím soudem rozsudek první stolice pro nesprávnost nebo neúplnost jednání podle Šu 496 čís. 2 nebo 3 c. ř. s. a věc se vrátí soudu své stolice k novému projednání a rozhodnutí, je první soud vázán právním posouzením, ze kterého vycházel odvolací soud ve svém rozhodnutí (§ 499 druhý odstavec c. ř. s.). Zrušovací usnesení odvolacího soudu však může býti napadeno rekusem na nejvyšší soud jenom tehdy, když odvolací soud podle Šu 519 čís. 3 c. ř. s. usnesení označí za odporovatelné. Dostane-li se nový rozsudek prvního soudce k odvolacímu soudu, může býti změněn jenom tehdy, když první soudce proti zákonu pominul právní názor odvolacího soudu, nebo když odvolací soud sám změní své původní posouzení. Pravidelně dojde k potvrzení rozsudku prvního soudu. Skutečně to jenom právní přesvědčení odvolacího soudu pro rozhodnutí rozhodným. Protože jenom souhlas dvou v rozhodování na sobě nezávislých soudů je vnitřním důvodem pro odepření dalšího právního postupu, je správně v tomto případě připustiti postup k nejvyššímu soudu (motivy

str. 11). V souhlase s těmito úvahami nepřipouští nejvyšší soud dovolání proti takovým souhlasným rozsudkům nižších stolic, když v předcházejícím zrušovacím usnesení odvolacího soudu nebyl projeven právní názor, který by vázal soud první stolice dle §u 499 odst. 2 c. ř. s. (rozhodnutí sbírka nejvyššího soudu č. 1582, 1935, 2045, 3421, 4460, 5540). Ustanovení čtvrtého odstavce §u 502 c. ř. s. však neplatí, vyslovil-li odvolací soud právní názor shodný s právním názorem původního rozsudku první stolice. V takovém případě není prvý soud vázán právním názorem odvolacího soudu (rozhodnutí sb. n. s. čís. 3821, 4465). V dalším uvedl Nejvyšší soud, že v projednávaném případě kryl se právní názor odvolacího soudu ve zrušovacím usnesení s právním názorem prvního soudu v původním rozsudku.

Čís. 6559.

Tuzemský soud není povolán, by podle §§ 834 a 835 obč. zák. rozhodoval o způsobu hospodaření a o správních opatřeních ohledně nemovitého statku, ležícího v cizozemsku.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1926, R II 380/26.)

Spoluvlastníci nemovitosti, ležící v cizozemsku, domáhali se na tuzemském okresním soudě, by byl upraven způsob hospodaření na nemovitosti. Soud první stolice odmítl návrh pro nepřipustnost mimosporného řízení a nepřislušnost dovolaného okresního soudu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů v řízení mimosporném mohl by míti úspěch jen za předpokladů §u 16 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., kterých tu není. Stěžovatel má patrně podle obsahu rekursního spisu na mysli zřejmé porušení zákona, které shledává v názoru nižších soudů, že tuzemský okresní soud není povolán, by podle §§ 834 a 835 obč. zák. rozhodoval o způsobu hospodaření a o správních opatřeních na nemovitém statku ležícím v cizozemsku. Tento názor jest však zcela správným. Z poměru spoluvlastnictví vzcházejí vzájemná práva a vzájemné závazky spoluvlastníků, které občanský zákon upravil v §§ 830 až 843 a které jsou jen výronem práva vlastnického ke společné věci a nikoli snad právy a závazky obligačními, jak mylně za to má stěžovatel. Tím méně jde o společenskou smlouvu po rozumu §§ 1175 až 1216 obč. zák., jak dovolací rekurs tvrdí, čímž sám si podkopává půdu pro řízení mimosporné. V mezinárodním právu soukromém jest uznanou zásadou, kterou převzal i občanský zákon v §u 300, že nemovité věci jsou podrobeny zákonům místa, kde leží (immobilia obnoxia sunt territoriis). Věcná práva — ke kterým ovšem náleží také právo vlastnické a spoluvlastnické podle §§ 354 a 361 obč. zák. — po-